

[Erenbjerg]

vere. Disse to ting gør, at man må gøre noget ved problemet.

Man kan anskue problemet under to synsvinkler. Man kan for det første prøve at fjerne nogle af årsagerne til konflikter mellem kunder og chauffører, og for det andet kan man forsøge i så vidt omfang som muligt at beskytte chauffører mod potentielle voldsmænd. Det kan man gøre ved direkte beskyttelse eller ved præventive forordninger.

Det altoverskyggende problem efter både politiets og branchens erfaring er, at de fleste voldssager opstår i forbindelse med en diskussion mellem kunde og chauffør om betaling for en køretur. På baggrund af disse oplysninger må det være rimeligt, at man indskærper politiet, at det tager de midler i anvendelse, der følger af straffelovens § 279.

Det har været sagt af en af ordførerne, at hyrevogne er at betragte som et offentligt transportmiddel, hvorfor unddragelse af betaling for en udført tjeneste må sidestilles med undtagelse af betaling for transport med offentlige trafikmidler. Jeg er helt enig i dette synspunkt.

Der har været talt en del om uddannelse. For os er der ingen tvivl om, at en del voldsepisoder nok kunne undgås gennem en uddannelse af udøvere af hyrevognserhvervet. Det hænger sammen med, at jeg personlig gennem masser af samtaler med ældre chauffører helt klart er blevet bibragt den opfattelse, at mange års erfaring inden for erhvervet har været medvirkende til, at mange af dem har evnet at tale sig ud af problemet.

Det kan godt være, at nogle finder ordet »psykologi« for værdiløst, og jeg vil gerne bruge et andet ord, hvis der er et, der dækker det samme. Det, vi gerne vil udtrykke med det, er, at vi gennem en uddannelse er medvirkende til, at chaufførerne lærer det, som man populært kalder, at snakke sig ud af et problem. Vi mener, at uddannelsen af hyrevognschauffører skal være obligatorisk, fordi vi dermed er med til at højne respekten for erhvervet.

Der har også været talt meget om teknikken, og jeg er selvfølgelig enig i, at vi i udvalget skal få foretaget undersøgelser, få nogle kontakter til danske producenter af et sådant alarmeringssystem, for at man kan få de bedst mulige løsninger.

Hr. Helge Sander havde den opfattelse, at man ikke skulle lovgive med hensyn til dette

spørgsmål, og det samme var ordføreren for Fremskridtspartiet, hr. Dohrmann, inde på. Til det vil jeg godt sige, at jeg synes ikke, Folketinget i andre tilfælde er tilbageholdende med lovgivning for så vidt angår arbejdstagere på arbejdsmarkedet. Her drejer det sig om at beskytte en gruppe på arbejdsmarkedet.

Så siger fru Inger Stilling Pedersen, at det må fagbevægelsen ordne. Jamen problemet er vel nok, at der er ingen, der i grunden ved, hvor mange hyrevognschauffører der er. Vi har i efteråret 1986 stillet nogle spørgsmål i udvalget om offentlige arbejder. Man kan ikke få svar på, hvor mange der i grunden findes, og det hænger selvfølgelig sammen med, at der kører en masse hyrevognschauffører rundt, som ikke er organiserede, og derfor vil det nok være ret omsonst at sige, at det er fagforeningerne og arbejdsgiverne alene, der skal kunne aftale disse forhold.

Jeg er som sagt glad for, at der er en så positiv stemning med hensyn til at gøre noget, og jeg er også sikker på, at vi i udvalget finder frem til nogle løsninger, som kan tilfredsstille alle parter. Det er vort håb med det foreliggende beslutningsforslag, at det kan medvirke til i højere grad at sikre udøvere af hyrevognserhvervet i deres daglige arbejde, og at det kan være medvirkende til at fjerne noget af den angst, udøverne og deres familier daglig føler under udøvelsen af deres erhverv.

(Kort bemærkning).

Arentoft (KF):

Det er da dejligt at konstatere en sådan enighed.

Der har jo været talt en hel del om teknik og om, hvordan man skulle udforme sådan nogle alarmsystemer. Jeg har siddet og spekuleret lidt. Der er jo et begreb, der hedder »brainstorming«, hvor man, når man skal prøve at få noget op at stå og man ikke har noget helt konkret, har lov til at komme med et forslag, som i første omgang måske virker helt tosset, uden at folk behøver at grine ad det. Det kan måske hos en anden afføde en god idé.

Som led i en brainstorming kunne jeg godt tænke mig at spørge: var den allersimpleste løsning egentlig ikke en velafrettet schæferhund eller en dobermann, som var med i